

selv. Men dette er ikke rigtigt, det er den forsikringstekniske Vildfarelse, som ærede Medlemmer gør sig skyldige i, thi de regner ikke med det Moment, at for at en Risiko kan bæres, skal der være tilstrækkelig mange til at bære den, og at de vedkommende Medlemmer, hvis de skulde yde alt, hvad der svarede til, hvad de kræver, maatte erlægge ogsaa det Plus, som fremkommer derigennem, at de bemidlede er faa. Jeg skal tage et ganske enkelt Eksempel, thi de Herrer kan være ganske sikre paa, at den første Gang dette Eksempel dukker op i Sygekasseverdenen, vil alle se, at det har været urigtigt, hvad det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) sagde. Man vil forstaa det, i det Øjeblik dette Eksempel dukker op: Der er i en Kasse kun ganske faa bemidlede Medlemmer, 1 eller 2. En af dem bliver syg, alvorligt syg, langvarigt syg, og de Udgifter, som Kassen skal bære for ham, andrager en 400, 500 eller 600 Kr. — det kan det løbe op til for et Medlem. I samme Øjeblik det indtræffer, at et bemidlet Medlem paafører Kassen en Udgift til 4-5-600 Kr. paa Grund af sin Sygdom, vil Medlemmerne se, at det er de ubemidlede Medlemmer, der betaler for hans Sygdom, og saa vil de alle erkende — det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) smiler, men dette vil blive Alvor —, at det er nødvendigt, naar man har bemidlede Medlemmer i Kassen, da at have dem i en særlig Afdeling og have denne særlige Afdeling genforsikret, thi ellers kommer Risikoen til at hvile paa alle Medlemmerne, ogsaa paa de ubemidlede, og det vil være Reserverfonden, som de ubemidlede har betalt, der kommer til at betale den langvarige Sygdom for det bemidlede Medlem. Man maa altsaa have en selvstændig Afdeling af bemidlede Medlemmer med Genforsikring. Derfor tror jeg, at det havde været rigtigt, om man straks havde truffet en Ordning som denne, hvor Genforsikringsspørgsmaalet var ordnet gennem Fortsættelseskasser, men selvfølgelig kan det ogsaa ordnes paa den Maade, at man holder disse Medlemmer afsondrede i særlige Afdelinger og træffer særlige Genforsikringsbestemmelser for dem, men det er det, Kasserne har betragtet som besværligt, og det vilde selvfølgelig blive i højeste Grad besværligt, hvis de Regler, som de Herrer har ønsket indført, men som forhaabentlig ikke bliver gennemført, blev gældende, hvorved man nødes til at overflytte de lokale Medlemmer det ene Aar

til een Afdeling, det andet Aar til en anden Afdeling.

Med Hensyn til et enkelt Spørgsmaal, der er rettet til mig vedrørende Spørgsmaalet om Bandager, skal jeg kun sige, at der efter min Opfattelse ikke er Tvivl om, at denne Betegnelse ogsaa maa omfatte kunstige Lemmer.

Angaaende Spørgsmaalet om Lønarbejdere mente det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), at der i de Udtalelser, der var fremsatte her, laa den Tanke, at Lønarbejdere qua Lønarbejdere skulde have Privilegium paa, som han sagde, at stikke Haanden i Statskassens Lomme. Statskassen har dog maaske ikke Lomme, selv om jeg tror, at Mæglere undertiden har Vinger. Men den Opfattelse, at Lønarbejderen qua Lønarbejder skulde have Ret til at stikke sin Haand i Statskassens Lomme, er ikke rigtig. Loven udtrykker aldeles utvivlsomt, at det kun er ubemidlede, der har Ret til at erholde Statstilskud. Dernæst hævder jeg som min Opfattelse — og den har været hævdet i Sygekasseinspektoratet siden 1900, og i Modsætning til, hvad det ærede Medlem fra Thisted (Kierkegaard) sagde, vil jeg paa staa, at det ogsaa har været hævdet i Arbejdskommissionen —, at Lønarbejdernes Kaars Usikkerhed er af en saadan Art, at man i Almindelighed kan betragte dem som ubemidlede. Det er det, Sygekasseinspektøren har sagt. Det er den faktiske Erkendelse af et Forhold, som er tilstede her i Verden, at den, der maa tjene sit Brød som Arbejder hos en Arbejdsgiver, er underkastet dette Arbejdes Tilfældigheder, Arbejdsløshedens Trusel og saa fremdeles, og derfor meget sjældent kan blive bemidlet; men bliver han det, af en eller anden Grund — det er nævnt, at han kan have anden Virksomhed ved Siden af, eller at han, som paapeget i Ministeriets Skrivelse, ved heldige Omstændigheder kan arbejde sig saa højt op over Arbejderklassens normale Indtægt, at han virkelig sidder inde med en saadan for Arbejderklassen unormal Indtægt — saa er han bemidlet, og saa falder han udenfor Loven.

Saa vil jeg gerne sige til det ærede Medlem fra Odder (Høglund-Lange), der anførte, at det dog var underligt, at man vilde stille Lønarbejderne saa gunstigt, men vilde lade Husmændene med 13—1400 Kr. Indtægt kaste ud af Sygekasserne, at det ærede Medlem dog maa kunne forstaa, at hvis man bygger paa det Udkast til et Cirkulære, der her er fremlagt, er lige det modsatte Tilfældet. Der staar udtrykkeligt,